

מי שמתו פרק שלישי ברכות

כה.

מסורת הש"ס

(א) בכורות מד: לכן קטן: למד תמיד (ב) (ג) יומא (ד) ו' ולא נגד אספה בליל (חמ"ג) (ז) ובמק"י ובראש"ש לילא"ה (ט) תוספתא פ"ב ה"ו, (ו) קדושין ג' (ז) נעשים פירג מ"ז תוספתא דנגטיס פ"ז ה"ה מ"כ (פרשה מזער) ומזער פרשה ספ"ה (יג), (יד) שבת קכא, וע"ש בנשי"מ מנהל כב, כו, כיצנות עו: מדרס ס: ע"ב, וע"ש ב"מ כו: ג' לה: פא: ק"ד קרע: קנב: ע"ג כב, עב, שנועזת לת, ונחסיס פט: מנחות קה, מהל: גה: (וע' היעז קדושין ה' (ז), (ח) פ"ג ה"י ה' (ט) ונגזלות מדרסי פירג לפי שפאלך זלזוס היו העושרים מנא"ם מכל' כמזנות לת, והיו מחליטין תכרנגולין שטורי ואחזן תפסתה ועי' ב"י פ"ט,]

תורה אור השלם

- כל הַשְׁמָה תְּהִלָּה יִהְיֶה תְּהִלָּה יִהְיֶה: תהלים ק"ו
- כל עֲצוּמוֹתֵי מַרְדֵּכִי פִּירַשׁ לִפִּי כְמוֹן מִצִּיל עֲנִי מִחוּץ מִמֶּנּוּ וְעַנִּי וְאִבְדִּין מִגְּדוּלָּה: תהלים לה י
- קָדַם יְמֵי אֲשֶׁר הִנַּגְּנוּ בּוֹ יִטְמָא וְשִׁמָּה דְּהוּא בְּדָרְ שִׁבְבַּ מִחוּץ לַמִּקְדָּה מוֹשְׁבִּי: תהלים כג יב
- בִּי יְיָ אֱלֹהֶיךָ מִתְּהַלֵּךְ בְּקֶדֶר מִחָרָךְ לְהִצִּילֶךָ וּלְתַתּוֹ אִיבֶיךָ לַפִּנְיָן וְתַתֵּן מִחָרָךְ קְדוֹשׁ וְלֹא יִרְאֶה בְךָ עֲרֻת דְּבָר וְשִׁב מִתְּהַלֵּךְ: דברים כג טו
- וְיָד תִּהְיֶה לְךָ מִחוּץ לַמִּקְדָּה וְצִאתָ שָׁמָּה וְחָרָץ: דברים כג יז
- וְתָמָר תִּהְיֶה לְךָ עַל אֲנָךְ וְתִהְיֶה שְׂבִתָּךְ וְחָרָץ וְחִפְפִּיתָהּ בְּהָ וְשִׁבְתָּ וְכִסִּיתָ אֶת אֲנָתָךְ: דברים כג יז

לעני רש"י

עין משפט נר מצוה

ק א (מ"י) פ"ד מהלכות תפלה הלכה יא טו"ע"ע ח"א ס"י עד ספ"י ו' ספי' וא"י ספ"י ה':

ק א ב מ"י פ"ד מהל' תפלין ה"א ב כ סמג עשין כ"ה טו"ש"ע ח"א ס"י מג ספ"ק ח: קב ב מ"י פ"ג מהל' ק"ש הלכה יא טו"ע"ע ח"א ס"י סמג עו ספ"ק ד: קג ד מ"י שם הל' י' סמג עשין י' טור שו"ע ח"א ס"י פט עש"ק ה: קד ה טו"ש"ע שם ספ"ק ח: קה ו (מ"י) שם הלכה ט טו"ש"ע שם עש"ק ב: קו ז מ"י פ"ד מהלכות תפלה הלכה יא סמג שם טור שו"ע ח"א ס"י ק' ספ"ק כו: קז ח מ"י פ"ד מהלכות ק"ש הל' ו' סמג שם טור שו"ע ח"א ס"י סמג עשין עט ספ"ק [ה] ד:

קח ט י כ (מ"י) שם הל' יד טור שו"ע שם ספ"ק ט: קכ ל מ"י שם הלכה י' סמג שם טו"ש"ע ח"א ס"י סמג עו ספ"ק ג:

קכ מ מ"י פ"י מהלכות טומאת נעמה הל' יב ופס"ז הל' ג:

ג (מ"י) פס"ז שם הל' ג:] ק"א ו (מ"י) מהל' ק"ש הלכה יג סמג עשין יח טו"ש"ע ח"א ס"י סמג עו ספ"ק ג: ע [ע"י כס"מ פ"ג מהל' ק"ש הל' ג:]

קכ פ צ מ"י שם הל' טו טור ושו"ע שם ספ"י ו: קז ק מ"י שם הל' ז סמג שם טו"ש"ע ח"א ס"י פט ספ"י א [וספ"ק ג:]

לעני רש"י

גלגלצ"א [ולגנצ"א] ח. צהבה. טייל"א. קרס.

רבינו חננאל

[דתניא רשב"ג אומר וכו', ראה להלן סב, ב.]
איתמר צואה על בשרו או ידו מונחת בבית הכסא ר"ח הונא אמר מותר לקרות ק"ש ר"ש חסדא אמר לקרות ק"ש. וקימ"ל כ"ח א"ע דהוא תלמידה דר"ח, דהא חמיר ממכבאות הטמנות דאמר ר"ה אי"ר יוחנן מניח ידו על פיו וקורא ק"ש אמר רב חסדא האלהים אי אמרה [לן] ר' יוחנן בפמייה לא הוה ציינאנא ליה.
אתמר ר"ח רע שיש לו עקר רב הונא אמר מרחיק ר' אמר מרחיק ר' ד' אמות ממקום הונא דאמר מרחיק ארבע אמות וקורא, דהא מתניתא דתנא כרב חסדא דהא רבא ואמר לית הלכתא כי הא מתניתא, ויש מברכות שאומרים הלכתא כ"ח"א דהא תניא מרחיק וק"ל אפי' תלמידי בבתי רביה הלכתא כתלמיד אי תניא כותיה, ואי משום דאמר רבא לית הלכתא כי הא מתני', אמר בחי' לחוד בצואות אדם ובצואות כלבים דאשכח תנא דפליגי עליה, אבל בשאר מילי איכא למימר האי תנא מודה ליה הלכך הלכתא כותיה, בעי שמייה מר' ששת ר"ח רע שיש לו עקר מהו, פירוש: בנזן ששולה ומורה, אמר להו אתו חזו הני ציפי דבי רב דהני גזו והני גרסי, פירוש: מחצלאות שיושבים עליהם הנערים ללמוד ומחצלאות שהיו ישנים עליהם.
דהני גאון והוי גרסי, פירוש אלו שישין ואלו קרוין, ואי אפשר בלא ר"ח רע כשיצא ממנו, ואלו היו שולחים מורה ואחרים בני הרב היו עוסקין בדברי תורה. הלכה כר' ששת ודאמרין דהני מילי דלברייה אבל לא לק"ש, והני מילי דחבריה אבל לידיה לא, צואה עוברת, הילכתא כרבא דאמר אסור

ל"ית הלבנתא כי הא מתניתא אלא כי הא דתניא ב', פרש"י לית הלבנתא כי הא מתניתא דלעיל דאסרה צואת כלבים וחזירים אפי' נשאין בהם עורות אבל צואת אדם לא שייך ואסור בכל ענין משמע אבל צואת תרנגולים לא איירי רבא ובאידך צריייתא לא גרס צואת תרנגולים כלל ולא פליג בהא אמתניתא דלעיל ולפי זה יש לאסור צואת תרנגולין ואומר רבינו יהודה"ע דדוקא כשהן צלול שלסם שיש שם סרחון גדול אבל צנתרנגולים ההולכים צבית אין חוששין. וביד"ש (מ"ה) יש דבאדומים צלצד יש לחוס (ט) ולא ידעין"ב לפרש ועוד קאמר מרחיקין מגללי בהמה ד' אמות ר' שמואל צרבי ינאח אומר וצלצד של תמור:

ריח רע שאין לו עיקר. י"מ דבמי כסאות שלנו צעומק אס' יש צהן מחיה מפסקת הו"א כמו ריח רע שאין לו עיקר כמו צמי כסאות דפרסאי לקמן (ד' גו.) והרי

אתמר ריח רע שיש לו עיקר רב הונא אמר י'מרחיק ד' אמות וקורא ק"ש ורב חסדא אמר מרחיק ד' אמות ממקום שפסק הריח וקורא ק"ש תניא כותיה דרב חסדא לא יקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם ולא כנגד צואת כלבים ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת תרנגולים (א) ולא י'כנגד (א) צואת אשפה שריחה רע ואם י'היה מקום גבוה עשרה טפחים או נמוך עשרה טפחים יושב בצדו וקורא ק"ש ואם לאו מרחיק מלא עיניו וכן לתפלה ריח רע שיש לו עיקר מרחיק ד' אמות ממקום הריח וקורא ק"ש אמר רבא לית הלכתא כי הא מתניתא (ט) (בכל הני שמעתתא) אלא כי הא (ט) דתניא ח"א יקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם (ב) ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת כלבים בזמן שנתן עורות לתוכן בעו מיניה מרב ששת ריח רע שאין לו עיקר מהו אמר להו "אתו חזו הני ציפי דבי רב דהני גזו והני גרסי וה"מ 'בדברי תורה אבל בק"ש לא ודברי תורה נמי לא אמרין "אלא דחבריה אבל ידידה לא:
אתמר צואה עוברת אביי אמר מותר לקרות ק"ש רבא אמר לאסור לקרות ק"ש אמר אביי מנא אמינא לה (י) דתנן "הטמא עומד תחת האילן והטהור עובר טמא טהור עומד תחת האילן וטמא עובר טהור ואם עמד טמא יוכן באבן המנוגעת ורבא אמר לך ה"מ בקביעותא תליא מיליתא דכתיב "בדד יושב מחוץ למחנה מושבו הכא (י) והיה מחוץ קדוש אמר רחמנא והא ליכא:
א"ר פפא "פי חזיר כצואה עוברת דמי פשיטא לא צריכא "אע"ג דסליק מנהרא א"ר יהודה ספק צואה אסורה ספק מי רגלים מותרים א"ד אמר רב יהודה "ספק צואה בבית מותרת באשפה אסורה ספק מי רגלים אפילו באשפה נמי מותרין סבר לה כי הא דרב המנונא דאמר רב המנונא "לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד וכדברי יונתן דר' יונתן רמי כתיב "ויד תהיה לך מחוץ למחנה ויצאת שמה חוץ וכתיב "ויתד תהיה לך וגו' וכסית את צאתך הא כיצד כאן בגדולים "כאן בקטנים אלמא קטנים לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד הא נפול לארעא שרי ורבנן הוא דגזרו בהו וכי גזרו בהו רבנן בודאן אבל בספקן לא גזרו ובדואן עד כמה אמר רב יהודה אמר שמואל כל זמן שמטפיחין וכן אמר רבה בב"ח א"ר יוחנן כל זמן שמטפיחין וכן אמר עולא כל זמן שמטפיחין גניבא משמיה דרב אמר כל זמן שרשומן ניכר א"ר יוסף שרא ליה מריה לגניבא השתא צואה אמר רב יהודה אמר רב כיון שקרמו פניה מותר מי רגלים מיבעיא א"ל אביי מאי חזית דסמכת אהא סמוך אהא דאמר רבה בר רב הונא אמר רב צואה אפילו כחרס אסורה והיכי דמי צואה כחרס אמר רבה בב"ח א"ר יוחנן כל זמן שזורקה ואינה נפרכת וא"ד כל זמן שגוללה ואינה נפרכת אמר רבינא הוה קאימנא קמיה דרב יהודה מדפתי חזא צואה אמר לי עיין אי קרמו פניה אי לא א"ד הכי א"ל עיין אי מפלאי אפלויי מאי הוי עלה אתמר צואה אמימר אמר אסורה ומר זוטרא אמר מותרת אמר רבא ק'הלכתא צואה אסורה ומי רגלים כל זמן שמטפיחין מיתבי מי רגלים כל זמן שמטפיחין אסורין נבלעו או יבשו מותרים מאי לאו נבלעו דומיא דבישו מה יבשו דאין רשומן ניכר אף נבלעו דאין רשומן ניכר הא רשומן ניכר אסור אע"ג דאין מטפיחין ולטעמך אימא רישא כל זמן שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי "אלא מהא ליכא למשמע מינה לימא כתנאי כלי שנשפכו ממנו מי רגלים אסור לקרות ק"ש כנגדו ומי רגלים עצמן שנשפכו נבלעו מותר לא נבלעו אסור ר' יוסי אומר כל זמן שמטפיחין מאי נבלעו ומאי לא נבלעו דקאמר ת"ק אילימא נבלעו דאין מטפיחין לא נבלעו דמטפיחין ואחא ר' יוסי למימר כ"ז שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי לא דכ"ע כ"ז שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי והכא

עלמו כעומד לפני המלך ולעמוד באימה אבל ק"ש אינו מדבר המצבה את הכרס: סינן. של מי רגלים: ירקון. חולי ששמו גלגלי"ה: ידיו צבים הכסא. מחיה יש ציו לזין בית הכסא ופשט

אבל "לתפלה עד שיכסה את לבו וא"ר הונא ישכח ונכנס בתפילין לבית הכסא מניח ידו עליהן עד שיגמור עד שיגמור ס"ד אלא כדאמר ר"ג בר יצחק עד שיגמור עמוד ראשון ולפסוק לאלתר וליקום משום דרשב"ג (ט) דתניא רשב"ג אומר עמוד החוזר מביא את האדם לידי הדרוקן סילון החוזר מביא את האדם לידי ירקון: (ט) אתמר צואה על בשרו או ידו מונחת בבית הכסא רב הונא אמר י'מותר לקרות ק"ש רב חסדא אמר אסור לקרות ק"ש אמר רבא מ"ח דרב הונא דכתיב י'כל הנשמה תהלל יה ורב חסדא אמר אסור לקרות ק"ש מ"ט דרב חסדא דכתיב י'כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך:
אתמר ריח רע שיש לו עיקר רב הונא אמר י'מרחיק ד' אמות וקורא ק"ש ורב חסדא אמר מרחיק ד' אמות ממקום שפסק הריח וקורא ק"ש תניא כותיה דרב חסדא לא יקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם ולא כנגד צואת כלבים ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת תרנגולים (א) ולא י'כנגד (א) צואת אשפה שריחה רע ואם י'היה מקום גבוה עשרה טפחים או נמוך עשרה טפחים יושב בצדו וקורא ק"ש ואם לאו מרחיק מלא עיניו וכן לתפלה ריח רע שיש לו עיקר מרחיק ד' אמות ממקום הריח וקורא ק"ש אמר רבא לית הלכתא כי הא מתניתא (ט) (בכל הני שמעתתא) אלא כי הא (ט) דתניא ח"א יקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם (ב) ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת כלבים בזמן שנתן עורות לתוכן בעו מיניה מרב ששת ריח רע שאין לו עיקר מהו אמר להו "אתו חזו הני ציפי דבי רב דהני גזו והני גרסי וה"מ 'בדברי תורה אבל בק"ש לא ודברי תורה נמי לא אמרין "אלא דחבריה אבל ידידה לא:
אתמר צואה עוברת אביי אמר מותר לקרות ק"ש רבא אמר לאסור לקרות ק"ש אמר אביי מנא אמינא לה (י) דתנן "הטמא עומד תחת האילן והטהור עובר טמא טהור עומד תחת האילן וטמא עובר טהור ואם עמד טמא יוכן באבן המנוגעת ורבא אמר לך ה"מ בקביעותא תליא מיליתא דכתיב "בדד יושב מחוץ למחנה מושבו הכא (י) והיה מחוץ קדוש אמר רחמנא והא ליכא:
א"ר פפא "פי חזיר כצואה עוברת דמי פשיטא לא צריכא "אע"ג דסליק מנהרא א"ר יהודה ספק צואה אסורה ספק מי רגלים מותרים א"ד אמר רב יהודה "ספק צואה בבית מותרת באשפה אסורה ספק מי רגלים אפילו באשפה נמי מותרין סבר לה כי הא דרב המנונא דאמר רב המנונא "לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד וכדברי יונתן דר' יונתן רמי כתיב "ויד תהיה לך מחוץ למחנה ויצאת שמה חוץ וכתיב "ויתד תהיה לך וגו' וכסית את צאתך הא כיצד כאן בגדולים "כאן בקטנים אלמא קטנים לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד הא נפול לארעא שרי ורבנן הוא דגזרו בהו וכי גזרו בהו רבנן בודאן אבל בספקן לא גזרו ובדואן עד כמה אמר רב יהודה אמר שמואל כל זמן שמטפיחין וכן אמר רבה בב"ח א"ר יוחנן כל זמן שמטפיחין וכן אמר עולא כל זמן שמטפיחין גניבא משמיה דרב אמר כל זמן שרשומן ניכר א"ר יוסף שרא ליה מריה לגניבא השתא צואה אמר רב יהודה אמר רב כיון שקרמו פניה מותר מי רגלים מיבעיא א"ל אביי מאי חזית דסמכת אהא סמוך אהא דאמר רבה בר רב הונא אמר רב צואה אפילו כחרס אסורה והיכי דמי צואה כחרס אמר רבה בב"ח א"ר יוחנן כל זמן שזורקה ואינה נפרכת וא"ד כל זמן שגוללה ואינה נפרכת אמר רבינא הוה קאימנא קמיה דרב יהודה מדפתי חזא צואה אמר לי עיין אי קרמו פניה אי לא א"ד הכי א"ל עיין אי מפלאי אפלויי מאי הוי עלה אתמר צואה אמימר אמר אסורה ומר זוטרא אמר מותרת אמר רבא ק'הלכתא צואה אסורה ומי רגלים כל זמן שמטפיחין מיתבי מי רגלים כל זמן שמטפיחין אסורין נבלעו או יבשו מותרים מאי לאו נבלעו דומיא דבישו מה יבשו דאין רשומן ניכר אף נבלעו דאין רשומן ניכר הא רשומן ניכר אסור אע"ג דאין מטפיחין ולטעמך אימא רישא כל זמן שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי "אלא מהא ליכא למשמע מינה לימא כתנאי כלי שנשפכו ממנו מי רגלים אסור לקרות ק"ש כנגדו ומי רגלים עצמן שנשפכו נבלעו מותר לא נבלעו אסור ר' יוסי אומר כל זמן שמטפיחין מאי נבלעו ומאי לא נבלעו דקאמר ת"ק אילימא נבלעו דאין מטפיחין לא נבלעו דמטפיחין ואחא ר' יוסי למימר כ"ז שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי לא דכ"ע כ"ז שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי והכא

אכל להפלה. צריך הוא להראות את ולעמוד באימה אבל ק"ש אינו מדבר המצבה את הכרס: סינן. של מי רגלים: ירקון. חולי ששמו גלגלי"ה: ידיו צבים הכסא. מחיה יש ציו לזין בית הכסא ופשט ידיו לפניו מן המחיה: כל הנשמה. הפה והחוטם ככלל ההיולול ולא שאר אברים: שיש לו עיקר. שהנאה מונחת שם ומסרתה. ושאין לו עיקר הפחת רוח: מרחיק ד' אמות. מן העיקר ואע"פ שהריח צא אליו וכגון שהיא לאחריו שאינו רואה אותה: ממקום שפסק הריח. שהריח כלה שם: לא נגד צואת אדם כו'. ואע"פ שאין ריח: לית הלכתא כי הא מתניתא. דלעיל דלסר צואת כלבים וחזירים צשאין צלה עורות: בזמן שיש צהן עורות. אפואת כלבים וחזירים קאי "שדרכן לתמן "צעבד העורות אבל צואת אדם אפי' צלה עורות שהרי אין דרכן לתמן שם הלכך ע"כ צלה עורות קאמר: שאין לו עיקר. הפחת רוח: יציפי. מתללות על צית המדרש: דהני גזו והני גרסי. ואע"פ שדך הישנים להפית: וה"מ לגרסא. משום דלא אפשר: אבל לק"ש. ילא לחון ויקרא: אבל לידויה. הפית הוא עלמו ממחין עד שיכלה הריח: צואה עוברת.

אדם שנושאם לפניו גרף של רעי להעבירו: מוסר לקרוס. וא"ל להפסיק: הטמא עומד תחת האילן ולא בנושא את המת קאי דמת לא שאל עומד ול"ש יושב ול"ש הולך אהל הוא וגבי מזורע קמיה לה צמ"כ דגלי ציה רחמנא ישיבה דכתיב צדד ישב מחוץ למחנה מושבו: [מושצון טמא. מכאן אמרו עומד נמי כיושב דמי דקציע אבל מהלך לא קציע: אכן המנוגעת. הרי היא כמנוגעת שהשקיה הכתוב זאת המורה לכל נגע הנרעת ולנתק וללרעת הצגד ולצית (ויקרא יד): פשיטא. דפי חזיר אינו צלה צואה: צבים מוסר. דאין דרך להניח צואה צבית: לא אסרה פורה. צמי רגלים לקרות אלא כנגד עמוד הקלוח צלצד: ויאלס שמש חוץ. ולא הכריזו כסוי וכמיז וכסית: עד כמה. ישהו על גצי קרקע ויהא אסור: שאל ליה מריה. ימחול לו רצונו דודאי שקר העיד משמיה דרב: היצשה נפרכת היא יותר מן הלכה: אינא דאמרי. חומרא הוא אף ע"פ שאס זורקה נפרכת האילו ואינה נפרכת מגלגול לתה היא: קרמו. נשחן קרס טיז"ל כלומר גלד מעט: אי מפלאי אפלויי. אס יש צה סדקים סדקים יצשה היא ושרי: מאי הוי עלה. דמי רגלים: נבלעו. צארכ: יצשו. על גצי אצנים צחמה: צטופס

[א] נמ' ולא כעד אספה כ"ל [ב] שם (ולא כנגד צואת חזירים) ח"א ס"י וי"צ בתוספתא ל"ה לה:

מוסף תוספות

א. בתוס' ר"י שם כתב, ואפי' אם נפשך שיש לנו לאסור צואת תרנגולים שמא דוקא בלול שלהם שיש שם סרחון אבל כשגדלים בביתם ואין שם כ"א מעט אין לאסור כי אין שם סרחון. ב. פירוש ר"י שם כתב, וצ"ע מהו פ"י של בראדומים.

מוסף רש"י

חובא בסוף התפסת.

רב ניסים גאון

ירח עשיר לו עיקר. גרסי בני מערבא [פירוקין הלכה ה] אומר רב (סדא"ל) מוסף ריח רע ד' אמות דהא דאיתמר לאחריו אבל לפניו עד מקום שיעציו רואות כהא ד' בא וחבריה הוו יתביין קמי פונדיקיה ברמישא אמרין מהו למימר מילי דאדוריה אמרין מכיוון דאילו הוה ביטמא הוינן חזין ליה ואסור ברם כיון דאסור:

(ה) לפעתי הגי' א"ר אמי.

לקרות שמוע כנגדה, ולא דמיא לטמא עובר, דפשטינן חתם בקביעותא תליא מילתא דכתיב בוד יושב, בעינן ישיבה, אבל [הכא בעינן] והיה מחוץ קדוש וליכא. וכן פי חזיר כצואה עוברת דאמי ואפי' בעין[נאן] דלסליק מן נהרא. וספק צואה או מי רגלים קיימא לן כר' יהודה דאמר ספק צואה בבית מותר ובאשפה אסור, משום דמחזיקין בהית בנקיות והאשפה בצואה, מי רגלים אפי' באשפה מותר וכל שכן בבית. וכו'. יונתן דרמי, כתיב ויתד תהיה לך מחוץ למחנה, וכתיב ויד תהיה לך והיה שבתך וגו', ומשנינן ויתד תהיה לך בצואה ויד תהיה לך במי רגלים, לא אסרה תורה אלא כנגד סילון בעת שיוצא מן האמה כמין עמוד בלבד, הא נפל לארעא שרי, ורבנן גזרו בהו אפי' שנספכן מן האמה ונגלו לאחין אין קרוין כנגדו, וכי גזרו, בודאן גזרו מי רגלים כל זמן שמטפיחין, וכל ספקן מי רגלים לא הוה. אמר רבא הילכתא צואה אפי' כישיה כחרס אסור לקרות קריח שמוע כנגדו, וכל רגלים כל זמן שמטפיחין, ולא בעינן נבלעו ואין רשומן ניכר, אלא אפי' רשומן ניכר שרי, ולכבד שלא יהיה בהו לחלוותי, שאם יטפח ידו בהו תתחילתיה, ויד מן רגלים שאלו נתן ידי עד דבר אחר יראה בו לחלוותי. (כך) [כד]אסיקנא לא דכולי עלמא כל זמן שמטפיחין או רשומן ניכר וטופח על מנת להטפוח (שרי) [אסור]. ורי יוסי סבר כיון שמטפיחין אפי' שאינן בטופח על מנת להטפוח אסור. וקימא לן כתנא קמא דהא רבא אוקמה הכי לאשמעתיה. ובצואה יבישה, פי' ר' יוחנן כל זמן שזורקה ואינה נפרכת. (אלו) [ואיכא] דאמרין כל זמן שגוללה ואינה נפרכת. ורבא אמר ליה ר' יודיה מדיפתי כד תחזה צואה לנכבדו זיל חזי אי קרמו פניה אי לא, אי אפליא, פיר' אפליא נתחלפה ונתבטחה מלשון כמו פלח וקבע בארץ. צואה כחרס. פיר' שירדה קוה אלטביעה. כל זמן שגוללה, מלשון וגללה את האה